

V Pekle: Videnia Pekla sestry Josefy Menendézovej

Josefa opisuje aj sebviniace výkriky zatratených: - Niektorí kričia kvôli hrozným bolestiam na rukách. Myslím si, že preto, že kradli. Kričia - "Kde zostalo to, čo ste si vzali? Vy prekliate ruky! Prečo som len chcel mať to, čo mi nepatrí? Ved' som si to ani nesmel ponechať dlhšie ako len pár dní!" Iní obviňujú svoje oči, svoj jazyk, každý obžalúvava to, čo bolo nástrojom, príčinou jeho hriechov. "Pôžitok, ktorý si si doprialo, musíš teraz draho zaplatiť, telo moje! Ty si to tak chcelo!" (2. apríl 1922)

Zdá sa mi, že duše samé seba najviac obviňujú predovšetkým z hriechov proti čistote, z krádeží a nekalých obchodov a že väčšina z nich je prekliata práve kvôli tomu. (6. apríl 1922)

Videla som padať do priepasti mnoho svetsky založených ľudí a človek nedokáže ani popísať, ani pochopiť, čo za vreskot zo seba vydávali a ako hrozne plakali: "Na veky prekliaty! Mýlil som sa! Som stratený. Som tu navždy. Už nieto žiadnej záchranu! Buď aj ty prekliaty!" Všetci žalovali príčinu svojej záhuby: niektorí konkrétnych ľudí, iní určité okolnosti. (september 1922)

Dnes som videla padať do pekla mnoho duší. Myslím, že to boli svetskí ľudia. Satan vrieskal: "Teraz mi svet prepadol! Teraz už poznám ten najlepší prostriedok, ako sa chopiť duší - potrebujem len dráždiť ich pôžitkárstvo. To ich "Nie!" ... "Najprv ja!" to chcem zmeniť predovšetkým. Len žiadnu pokoru! Vychutnávať ! ...To mi zabezpečí víťazstvo. Skrz to mi sem budú padať masovo!" (4. október 1922)

Počula som, ako bol diabol, po tom, čo mu unikla jedna duša prinútený priznať si svoju bezmocnosť: "Hanba! Hanba! Prečo mi tak veľa duší uniká? Ved' boli moje (a začne vyratúvať ich hriechy). Neustále sa bez prestania namáham a predsa mi uniknú, lebo za nich vždy ktosi trpí a činí pokánie! (15. január 1923)

Dnes v noci som nebola v pekle, ale bola som vzatá na jedno miesto, kde nebolo žiadne svetlo, iba v strede plápolal akýsi červený oheň. Ležala som spútaná, bez toho, aby som mohla urobiť ten najmenší pohyb. Okolo mňa bolo sedem, či osem bytostí, ich čierne telá boli osvetlené iba odrazom svetla toho ohňa. Sedeli a rozprávali sa. Jeden povedal: "Musíme byť veľmi opatrní, aby nás nebolo poznať, lebo ľahko môžeme byť odhalení." Satan odpovedal: "Môžete prenikať vďaka ich ľahostajnosti... Áno, myslím si, že keď sa tak skryjete, že vás nespoznajú, môžete ich nastaviť na ľahostajnosť voči dobrému a zlému. Potom budete môcť čoraz postupnejšie manipulovať ich vôľu a činiť ich tak čoraz viac naklonených Zlu. Zvádžajte ich k ctižiadostivosti, aby hľadali iba svoje výhody a rozmnoženie ich vlastného bohatstva, bez toho, aby sa starali o to, či sa tak deje zákonným a spravodlivým spôsobom alebo nie. Vzbud'te v nich túžbu po potešení a chuť 'po mäse'. Nech sú oslepení nerestami! (Tu použil škaredé výrazy.) A tých druhých...ved' viete, za čím plahočia ich srdcia. Tak do toho! Vpred! Vzbud'te v nich vášeň, lásku a robte svoju vec bez prestania, bez zľutovania a nemilosrdne. Musíme ten svet skaziť. A nie, že mi tie duše uniknú!" Ostatní mu odpovedali v priebehu jeho reči: "Sme tvojimi otrokmi.", "Chceme pracovať bez oddychu." "Áno, mnohí

proti nám bojujú." "Ale my chceme neprestajne, dňom i nocou pracovať." "Uznávame tvoju moc." A tak ďalej, všetci odpovedali takto. A ten, o ktorom si myslím, že je sám Satan, povedal odporné slová. V diaľke som počula zvuky akoby nejakých pohárov a čiaš a on kričal: "Nechajte ich, nech len hýria! Potom budeme mať našu hru vyhranú. Nech len ďalej hodujú, tí, čo myslia tak veľmi iba na svoj pôžitok. Takto sa k nim môžete ľahko priblížiť!" Potom povedal veci, ktoré sú príliš odporné a hrozné na to, aby ich človek smel vysloviť alebo napísať. Nato zmizli, akoby ich zhltol dym. (3. február 1923)

Diabol vrieskal plný zlosti, lebo mu ušla jedna duša: "Nažeňte jej strach! Privedte ju k zúfalstvu! Ha, keď dôveruje v milosrdenstvo toho (a rúhal sa Pánovi), potom som ju stratil. Ale nie! Naplňte ju strachom! Nenechajte ju ani na okamih na pokoji, a predovšetkým: privedte ju do zúfalstva." Celé peklo preťal zlostný výkrik a keď ma Satan z tejto priepasti vyhodil, neustále sa mi vyhrážal. Medzi iným mi povedal: "Je to možné? Je to naozaj pravda, že slabé stvorenia zmôžu viac ako ja vo všetkej svojej moci? Ale ja sa chcem schovať, zahaliť, skryť, aby som zostal nespozorovaný. Stačí mi najmenší kútik, aby som doň vniesol pokušenie: za ucho, medzi stránky knihy, pod posteľ. Mnohí na mňa nedávajú pozor, ale ja rečným, rečným a rečným... a na konci zostáva predsa len pár slov visieť v pamäti. Áno, schovám sa tam, kde ma nenájdu." (7. a 8. február 1923)

Videla som padat' viacero duší, medzi nimi i dušu pätnásťročnej dievčiny, ktoré preklínalo svojich rodičov za to, že ju nevychovali v bázni pred Bohom a nepoučili ju o tom, že existuje peklo. Dievčina hovorila, že jej život, hoci bol krátky, bol plný hriechu - svojim zmyslom, svojim vášňam dopriavala akúkoľvek rozkoš. Predovšetkým sa žalovala, že čítala zlé (nemravné) knihy... (22. marec 1923)

...Boli tam duše, ktoré preklínali volanie Božie, ktoré vo svojom živote počuli a nenasledovali ho, lebo nechceli žiť ako neznámi ľudia, ale túžili po verejnom uznaní. Iní sa zase nechceli o nič ukračovať alebo sa umŕtvovať, či niečoho sa zrieť. (18. marec 1922)

Raz, keď som bola v pekle, videla som mnohých kňazov, rehoľníkov a rehoľnice, ktorí preklínali svoje sľuby, svoju rehoľu, stav a všetko to, čo by im v živote bolo bývalo prinieslo Svetlo a Milosť, o ktoré prišli. Videla som aj duchovných hodnostárov. Jeden si vyčítal, že zneužíval (materiálne) dobrá, ktoré mu nepatrili. (28. september 1922)

Boli tam kňazi, ktorí preklínali svoj jazyk, ktorý prednášal slová Premenenia, svoje prsty, ktoré sa dotýkali Tela Pánovho, slová rozhrešenia, ktoré predniesli voči kajúcnikom, lebo napriek tomu nedokázali zachrániť svoju vlastnú dušu a predchádzať príležitosti k hriechu, ktorý im privodil pád do pekla. (6. apríl 1922)

Jeden kňaz povedal: "Živil som sa jedom, pretože som nakladal s peniazmi, ktoré mi nepatrili" a obviňoval sa z toho, že poberal omšové štipendiá na rôzne úmysly bez toho, že by samotné sväté Omše odslúžil. Iný povedal, že patril do tajnej spoločnosti, kde zrádzal Cirkev a náboženstvo a za peniaze umožňoval ohavné bohorúhania a svätokrádeže. Iný ďalší

povedal, že je prekliaty za to, že sa zúčastňoval hriechov predstavení, po ktorých by nesmel slúžiť svätú Omšu. Ale on to činil a žil tak dlhých sedem rokov.

Josefa podotýka, že väčšina prekliatych kňazov a rehoľníkov sa obžalúva z hrozných hriechov, spáchaných proti mravnej čistote, z hriechov proti sľubom chudoby, z nedovoleného nakladania z cirkevným/rehoľným majetkom, vážnych zlyhaní v oblasti lásky k blížnemu (prechovávanie nenávisti, hnevu, žiarlivosti, pomstychtivosti atď.), ako aj z vlažnosti, duchovnej lenivosti, pohodlnosti, ktorým sa poddávali a ktoré ich dovedli k spáchaniu ťažkých hriechov, v neposlednom rade tiež zo zlého vysluhovania Sviatosti Zmierenia (zo strachu o svoju povesť pred ľuďmi) a z nedostatku odvahy a čestnosti.

Nasleduje doslovný prepis zápisu sestry Josefy o "Pekle Bohu zasvätených duší" zo 4. septembra 1922: "V tento deň som nazerala zvláštnemu súdu nad Bohu zasvätenými dušami. Nevedela som sa zbaviť týchto myšlienok, lebo ma tak veľmi ťažili. Naraz som sa cítila spútaná a premožená takou veľkou ťažobou, že som pod jej vplyvom s väčšou jasnosťou ako kedykoľvek predtým spoznala, aká je Svätosť Božia a ako veľmi sa Bohu protiví každý jeden hriech. Akoby vo svetle blesku som pred sebou videla celý svoj doterajší život, začínajúc mojou prvou svätou spoveďou, končiac dnešným dňom. Všetko sa mi zdalo ako prítomnosť: moje hriechy, Milosť Božia, deň môjho vstupu do kláštora, moja obliečka, zloženie mojich sľubov, duchovné čítania, exercície, rady, ktorých sa mi dostalo, všetka pomoc, dobré podnety, ktoré som vo svojom rehoľnom živote obdržala. Nedá sa to popísať, aký hrozný zmätok pociťuje duša v takomto okamihu: "Všetko je teraz preč." "Som naveky stratený." (Tu treba podotknúť, že Josefa samu seba neobviňuje ani z jedného jediného hriechu, ktorý by ju mohol uvrhnúť do pekla. Pán jej len chcel ukázať hrozné následky hriechu, aby ich na sebe samej pocítila, ako keby si ich znášanie sama skutočne zaslúžila.) V tom istom okamihu som sa ocitla v pekle, avšak bez toho, aby som bola doňho vtiahnutá ako inokedy. Duša sa do pekla rúca sama od seba, rúca sa sama, akoby chcela zmiznúť spred tváre Božej, aby ho mohla nenávidieť a preklínať. Moja duša sa ponorila do priepasti nezmerateľnej hĺbky. Hneď som počula, ako sa iné duše tešia, že ma vidia v tých istých bolestiach, aké znášajú ony samé. Je to martýrium, počúvať tieto hrozné výkriky, ale myslím si, že sa nič nedá porovnať s trápením duše, žizniacej po zlorečení a preklínaní. Čím viac kľaje, tým viac v nej rastie smäd po ďalších ohavných preklínaníach, ktoré by mohla vrieskať. Také niečo som ešte nikdy neokúsila. Doteraz bola moja duša pri týchto odporých bohorúhaniach naplnená smútkom a bolesťou, pričom zároveň nebola schopná vzbudiť si žiaden skutok lásky. Ale dnes to bolo presne naopak.

Videla som peklo ako vždy doteraz: dlhé chodby, priehlbiny, oheň. Počula som výkriky tých istých duší, rúhali sa Bohu. Lebo - a o tom som už viackrát písala - hoci človek nevidí žiadne telesné formy a tvary, predsa cíti bolesti, akoby mal telo a tiež spoznáva tie duše. Jedni kričia: "Ó, tak teda aj ty si tu! Ako aj my! Mohli sme sa sami rozhodnúť, či tie sľuby zložíme alebo nie! Ale teraz!" a počuť, ako preklínajú svoje večné sľuby. Potom som bola sotená do priehlbiny, naplnenej páľavou a akoby stlačená medzi horiace dosky. Bolo to, akoby sa do môjho tela vtlačali do červena rozžeravené železné hroty. Zdalo sa mi, akoby mi chceli vyrvať jazyk, hoci to nedokázali, to mi spôsobovalo temer nevydržateľné bolesti. Moje oči vyzerali, akoby mi chceli vystúpiť z jamôk, myslím, že preto, že ich tak mocne páľil oheň. Ani jeden jediný necht nezostal ušetrený príšerných bolestí. Nemohla som pohnúť žiadnym údom, ani

zmeniť jeho polohu a tak si uľaviť, lebo telo bolo sťa stlačené a pokrivené. V ušiach jačia výkriky zúfalstva, ktoré ani na okamih neustávajú. Všetko tu zaplňa odporný, hnus vyvolávajúci smrad a berie človeku dych, je to ako keď horí hnijúce mäso spolu so smolou a sírou, chcem tým povedať, že ten zápach nie je možné prirovnať k ničomu, čo poznáme vo svete.

To všetko som precit'ovala. Hoci sú tieto trápenia hrozné, neboli by ničím bez bolesti duše. Duša trpí neopísateľným spôsobom. Keď som pri predošlých videniach zostupovala do pekla, neopísateľne som trpela, lebo sa mi zdalo, akoby som vystúpila z kláštora a za toto bola prekliata. Ale tento krát nie. Bola som v pekle so zvláštnym znamením ako rehoľnica, so znamením duše, ktorá svojho Boha poznala a ľúbila a tie isté znamenia som videla aj u iných duší. Nevedela by som povedať, podľa čoho sa to dá spoznať, snáď podľa toho, že tieto duše iní prekliati a sám diabol viac a obzvlášť ohavne hanobia...aj veľa kňazov! Neviem to vysvetliť, v čom spočívalo to trápenie, ktoré bolo celkom iné, ako bolo to, čo som precit'ovala pred tým. Lebo ak je duševné trápenie svetského človeka hrozné, nie je ničím v porovnaní s utrpením Bohu zasvätenej duše. Neprestajne ju neopúšťajú tie tri slová - "chudoba, čistota, poslušnosť", ako také hlodavé hryzy svedomia.

Chudoba ! Bola si slobodnou a sľúbila si to. Prečo si si potom dopriavala taký komfortný život? Prečo si potom tak ľpela na veciach, ktoré ti nepatrili? Prečo si poskytla svojmu telu akékoľvek pohodlie? Prečo si si vyhradila slobodu disponovať vecami, ktoré boli majetkom rehoľného rádu? Nevedela si, že už nemáš žiadne vlastnícke právo? Že si sa ho z vlastnej slobodnej vôle zriekla? Prečo tie reptania, keď ti niečo chýbalo alebo keď si si myslela, že sa s tebou jedná horšie ako s ostatnými? Prečo?

Čistota: Ty sama si dobrovoľne zložila sľub čistoty a vedela si veľmi presne, čo si to bude vyžadovať. Ty sama si sa zaviazala. Ty sama si tak chcela. A potom? Ako si ten sľub dodržala? A duša neprestajne odpovedá v nevýslovnej vnútornej bolesti: "Áno, ja som spravila ten sľub a bola som slobodnou. Nemala som ho dávať. Ale dala som ho a bola som slobodnou!" To trápenie, tie výčitky svedomia a posmešky ostatných prekliatych spôsobujú niečo, čo sa nedá vylíčiť žiadnymi slovami!

Poslušnosť! Ty sama si sa slobodne zaviazala, že budeš poslušnou svojim predstaveným a reguliam svojej rehole. Prečo si potom posudzovala to, čím si bola poverená? Prečo si nebola vernou rehoľným zvyklostiam? Prečo si sa vzdala záväzku spoločného života? Spomeň si na sladké jarmo tvojej svätej regule. A ty si ho nechcela niešť! "A teraz musíš poslúchať nás", ryčia diabolské hlasy, "a to nie jeden deň, nie jeden rok, nie jedno storočie, nie - navždy, po celú večnosť!" "Ty si tak chcela! Bola si slobodnou!"

Duša nestráca ani na okamih vedomie, že si raz vyvolila za svojho ženícha Boha, že ho nadovšetko milovala a kvôli Nemu sa zriekla všetkých dovolených radostí a vôbec, všetkého, čo jej bolo na Zemi najmilšie a na začiatku svojho rehoľného života okúsila sladkosť, čistotu a silu Božej lásky. Teraz musí svojho Pána a Boha, ktorého si vyvolila, aby ho milovala, kvôli svojej nezriadenej vášni po celú večnosť nenávidieť!

Táto nutnosť nenávidieť, tento smäd po nenávisti je žízňou, ktorá ju požiera. Niet jedinej spomienky, niet jedinej predstavy, ktorá by jej mohla priniesť čo i len najmenšiu úľavu. Jej hanba jej pripravuje jednu z najväčších múk. To je, keď všetci prekliati, ktorí sú vôkol nej, na ňu neustále kričia: "Čo je to za div, že sme zatratení my? My sme nemali tie isté pomôcky k spáse ako ty! Ale čo ty, čo ti chýbalo? Prebývala si v kráľovskom paláci a bola si pri stole vyvolených..."

Všetko, o čom píšem je len tieňom, v porovnaní s tým, ako trpí takáto duša. Pretože nieto slov pre opísanie týchto múk. (4. september 1922)